

Zendingsberichten voor kinderen

Derde kwartaal 2022

Zuid-Amerikaanse divisie

AdventistMission.org

Laten we bidden

Bolivia, 2 juli

Sebastián, 12

De vierjarige Sebastián keek tijdens het ontbijt aan tafel naar moeder en vader. 'Laten we bidden', zei hij. Moeder en vader trokken ieder hun wenkbrauw omhoog. Ze geloofden in God, maar ze baden nooit voordat ze gingen eten. 'Laten we God danken', zei Sebastián. Moeder boog haar hoofd en sloot haar ogen. Vader volgde haar voorbeeld. Ook de kleine Sebastián boog zijn hoofd en sloot zijn ogen. Moeder dankte God voor het eten. Na het ontbijt ging Sebastián naar zijn school in Cliza, Bolivia. Sebastián was eerder dat jaar begonnen aan de adventistische school. Op die school leerde hij het alfabet en getallen. Ook leerde hij bidden en God te danken voor alles.

Die avond, nadat hij thuis was gekomen uit school, keek Sebastián tijdens het avondeten aan tafel naar moeder en vader. 'Laten we bidden', zei hij. 'Laten we God danken'. Het gezin boog hun hoofd en sloot hun ogen om God te danken voor het eten. Al snel bad het gezin voor elke maaltijd. Ook dankten ze God voor alles wat ze bezaten. Moeder en vader waren ontzettend blij. Ze hadden wel door dat Sebastián een speciale jongen was die door God gezegend werd.

Op zesjarige leeftijd vroeg hij aan moeder of zij hem op sabbat mee wilde nemen naar de kerk. Moeder en vader hadden daar vrij weinig zin in. Maar Sebastián had op zijn school over de sabbatschool gehoord en hij wilde graag gaan. Hij bleef het moeder vragen tot ze toegaf. Toch ging ze zelf de kerk niet in. Ze wachtte buiten de deur tot de sabbatschool voorbij was en nam Sebastián dan weer mee naar huis. Sebastián vond de sabbatschool geweldig, maar hij hoopte dat moeder en vader ook snel naar de sabbatschool zouden gaan. En dus bleef hij het hun vragen totdat moeder met hem mee begon te gaan. Vader weigerde.

Sebastián bad dat vader met hen mee zou gaan naar de kerk. Moeder deed hetzelfde. Toen kreeg Sebastián een klein zusje. De kleine Samanta werd geboren – en vader stemde in om één keer mee te gaan naar de kerk voor de speciale dienst waarin de kleine Samanta en Sebastián aan God werden opgedragen.

Toen Sebastián acht jaar was, besloot moeder zich te laten dopen. Een jaar later volgde Sebastián in haar voetsporen. Nog steeds bad hij voor vader. Hij vroeg vader keer op keer om activiteiten van de kerk bij te wonen, zoals de scouting. Hij hoopte dat zijn vader God beter zou leren kennen. God antwoordde Sebastiáns gebeden. Toen Sebastián tien jaar was, liet vader zich dopen.

Sebastián is nu een blije, twaalfjarige jongen. De zesjarige Samanta is ook gelukkig. Maar vooral vader en moeder zijn blij. Elke dag danken ze God voor alles wat ze bezitten – en vooral voor Sebastián, die God aan hen gaf om hun leven te veranderen.

Dank jullie wel voor jullie zendingsgeld op 24 september. Daarmee kunnen we vier nieuwe kerken openen in Bolivia zodat meer mensen, zoals Sebastián en zijn familie, naar een adventkerk kunnen gaan en over Jezus kunnen leren in hun eigen stad. Een van die nieuwe kerken komt in Cochabamba, een stad op slechts 40 km van Sebastiáns huis.

Oma en negen ooms

Bolivia, 9 juli

Esther, 13

Esther woont in de hoogste stad ter wereld. Ze woont in El Alto, Bolivia. El Alto betekent 'De Hoogte' in het Spaans. Weet je hoe hoog haar stad ligt? Het hoogste punt ligt 4150 meter boven de zeespiegel. Dat is hoger dan de berg Fuji in Japan en Mount Hood, een vulkaan, in de Amerikaanse staat Oregon. Omdat de stad zo hoog ligt, is het er bijna altijd koud. Daarom draagt Esther vaak warme truien, sweaters en jassen.

Ze houdt ervan te zingen, te bidden en op sabbat met haar familie naar de kerk te gaan. Maar alles werd anders toen COVID-19 haar stad bereikte. De school ging dicht. De kerk sloot haar deuren. Zij en haar gezin konden God alleen via Zoom met andere mensen aanbidden. Esther maakte zich grote zorgen om oma. Oma had een groeiende tumor op haar gezicht en door die tumor was ze blind geworden. Esther leek niets te kunnen doen om oma te helpen. Ze kon enkel bidden.

Elke woensdag organiseerde Esthers kerk een gebedsbijeenkomst via Zoom en ze bad voor oma. 'Lieve God, houd oma Cecília alstublieft veilig', bad ze. 'Help haar haar hart aan U te geven'. Terwijl de weken verstreken, verdween de tumor niet van oma's gezicht en haar gezondheid ging achteruit. Esther bleef bidden. 'Lieve God, bescherm oma Cecília alstublieft', bad ze. 'Help haar haar hart aan U te geven'.

Op een dag kwam de predikant bij hen op bezoek. Hij zalfde oma en bad voor haar. Ook nodigde hij negen ooms van Esther, die niet naar de kerk gingen, uit voor een speciale gebedsweek bij hem thuis. Hij zei dat iedereen zou bidden en zingen en de Bijbel samen zou bestuderen. Alle negen ooms en oma deden mee aan de gebedsweek. Aan het einde van de week vroeg de predikant of iemand zich wilde laten dopen. Oma stak meteen haar hand op. Esther was zo blij. Jezus had haar gebeden beantwoord!

Vanaf die dag heeft Esther allerlei dingen zien veranderen in oma en haar negen ooms. Ze maken zich geen zorgen meer over COVID-19. Ze hebben vrede in Jezus. Nu bidt Esther er tijdens de gebedsbijeenkomsten op Zoom voor dat al haar ooms zich laten dopen. Ook blijft ze bidden voor de gezondheid van haar oma. Als Jezus haar oma nu niet geneest, dan weet Esther zeker dat Hij haar zal genezen als Hij op de wolken komt en zijn volk meeneemt – naar een plek, hoger dan de hoogste stad ter wereld, hoger dan de hoogste berg ter wereld, helemaal naar de hemel. Esther kan niet wachten!

Zendingskind

Bolivia, 16 juli

Ariel, 12

Op een sabbat hoorde de twaalfjarige Ariel een preek die hem echt aan het denken zette. De predikant zei dat iedereen met zendingswerk bezig zou moeten zijn, op wat voor manier dan ook. Ariel vond het een mooi idee om zending te zijn, maar wat kon een twaalfjarige jongen nou beginnen?

Ariel ging ervoor bidden. 'Lieve God', zei hij. 'Wat kan ik doen? Help me een ware zending te zijn voor U'. Hij zocht naar mensen die misschien meer over Jezus te weten wilden komen. Terwijl hij rondspeurde, bleef hij bidden. 'Lieve God', bad hij. 'Help me een ware zending te zijn voor U'.

Hij hoefde niet zo ver te zoeken. Op een dag ging hij met zijn ouders en zusje op bezoek bij een ander gezin. Daar aangekomen ontdekte hij dat één van hen, een zestienjarig meisje met de naam Irene, belangstelling had voor de Bijbel. Hij bood haar Bijbelstudies aan en ze stemde toe.

Ariel had nog nooit een Bijbelstudie gegeven en hij vroeg zich af wat hem te doen stond. Tot hij op een paar Bijbellessen stuitte en ze bestudeerde met Irene. Het was niet makkelijk, vooral de laatste paar lessen niet. Maar hij bad veel. Irene verheugde zich keer op keer op de volgende Bijbellessen. Toen ze de Bijbellessen helemaal bestudeerd hadden, besloot Irene haar leven aan Jezus te geven. Ze werd gedoopt.

Ariel was zo blij! God hielp hem een ware zending te zijn voor Hem. 'Wat nu?', dacht hij. Zijn gebed kwam hem in herinnering en hij besloot te blijven bidden. 'Lieve God', bad hij. 'Help me een ware zending te zijn voor U'. Ariel heeft vele manieren gevonden om een ware zending te zijn. Elke dag bestudeert hij de sabbatschoolles zodat hij meer over God te weten komt.

Als hij geld verdient, houdt hij tien procent apart om aan God te geven als tiende. Ook geeft hij een deel van het verdiende geld maar al te graag aan de collecte. In alles wat Ariel doet, wil hij God op de eerste plaats zetten. En daarom is hij een ware zending voor God.

Nadat Irene zich had laten dopen, besloot haar vader zijn hart ook aan Jezus te geven. Enige tijd later volgde haar moeder zijn voorbeeld. Uiteindelijk had het hele gezin hun hart aan Jezus gegeven. Al is Ariel nog maar twaalf jaar, hij heeft een heel gezin tot Jezus gebracht.

Niemand is te jong om een zending te zijn, zegt hij. Allemaal kunnen wij ware zendingen zijn en onze liefde voor God delen terwijl we wachten tot Hij ons meeneemt naar de hemel. Er is geen adventkerk in de plaats waar Ariel woont. Zijn familie en anderen komen op sabbat in één van hun huizen samen.

Het was ook in één van de huizen van de kerkleden dat Ariel de preek hoorde die hem ertoe bracht een ware zending te worden. Ariels grootste wens is een kerk in zijn eigen dorp.

Thuis

Bolívia, 23 juli

Ivon, 13

Toen Ivon nog maar drie jaar oud was, gebeurde er iets vreselijks in haar gezin in Bolivia. Haar grote broer kwam om het leven. Moeder huilde veel en vader was ontzettend verdrietig. Ze wilden niet meer naar de kerk, al zou de kerk hen hebben geholpen waar ze kon tijdens deze moeilijke periode. Toch namen ze Ivon en haar zesjarige broer, Yerko, niet meer elke sabbat mee naar de kerk. Ivon was nog heel klein, maar ze zag de tranen van haar vader en moeder. Het maakte haar heel verdrietig en ook zij huilde veel. Hetzelfde gold voor haar broer, Yerko.

Maar op een dag besloot oma Ivon en Yerko mee te nemen naar de kerk. Op sabbatmorgen stond ze vroeg op en legde ze wandelend de 3 kilometer naar Ivon en Yerko's huis af, zodat ze samen de kerk konden bezoeken. Wat een bijzondere dag was dat! Oma besloot de kinderen iedere week mee te nemen. Ivon vond het heerlijk naar de kerk te gaan, omdat ze dan tot God kon zingen, mooie tekeningen kon maken en bad. Toch klopte er iets niet helemaal. Moeder en vader zaten niet in de kerk en ze miste hen. Ivon en Yerko begonnen ervoor te bidden. 'Lieve God, help ons alstublieft dat onze familie nog één keer samenkomt in de kerk om U te aanbidden', baden ze. 'Breng vader en moeder terug tot U', bad Ivon. 'We willen samen naar de kerk gaan', bad Yerko.

Een lange tijd ging voorbij. Maar Ivon en Yerko gaven de moed niet op. Vier jaar lang baden ze trouw. 'Breng vader en moeder alstublieft weer in contact met U', smeekte Ivon bij God. 'We willen U met elkaar aanbidden', bad Yerko. Toen, op een speciale sabbatdag, verrasten vader en moeder de kinderen door met hen naar de kerk te gaan. Ivon en Yerko's straalden als de zon door de enorme glimlach op hun gezicht – ze waren zo gelukkig! Toch bleven moeder en vader alleen voor een deel van de dienst. De kinderen bleven bidden. 'Breng vader en moeder alstublieft weer bij U terug', pleitte Ivon bij God. 'We willen samen naar de kerk gaan', bad Yerko.

Terwijl ze baden, groeiden Ivon en Yerko steeds dichterbij God toe. Ze hielden hoe langer hoe meer van God en besloten hun harten aan Hem te geven. Op een hele speciale dag, Ivon was toen acht jaar oud en Yerko elf, werden ze gedoopt. De jaren vlogen voorbij en Ivon en Yerko bleven bidden. God verhoorde de gebeden van deze trouwe kinderen. Na acht jaar te hebben gebeden, gaven vader en moeder hun hart aan Jezus en lieten zich dopen. Het was de gelukkigste dag van Ivon's leven!

Vader is nu ouderling in de kerk en moeder helpt bij de ondersteuning van gezinnen om haar heen. De zestienjarige Yerko is diaken, Ivon is nu dertien jaar en gaat naar de sabbatschool voor junioren. Zowel Ivon als Yerko zitten bij de padvinderij. Ivon is zo blij en voelt zich zo gezegend. Moeder en vader gaan weer naar de kerk en haar hele gezin leeft nu voor God. Ze twijfelt er niet aan dat God naar onze gebeden luistert en ze beantwoordt, al kan het soms jaren duren. God is trouw en Hij is er ontzettend blij mee als wij ook trouw zijn.

Volharding loont

Uruguay, 30 juli

Agustina

Agustina was acht jaar oud toen een vriendin haar uitnodigde naar het huis van de burens te komen in Uruguay. 'Tante Marita vertelt elke vrijdagavond geweldige Bijbelverhalen', zei het meisje. 'Kom ook!' Agustina vroeg haar moeder of ze mocht gaan en moeder vond het prima, op voorwaarde dat ze samen zouden gaan. Moeder wilde horen welke verhalen tante Marita vertelde.

Op vrijdagavond zetten Agustina en moeder koers naar het huis van tante Marita. Tante Marita las een verhaal voor uit de Bijbel. Zij en de kinderen zongen liedjes over Jezus. Bij zonsondergang zei tante Marita dat de sabbat begonnen was en ze bad. Agustina genoot van de bijeenkomst en smeekte haar moeder de volgende keer ook te mogen gaan.

De volgende vrijdag ging moeder weer met Agustina mee. En weer las tante Marita een verhaal voor uit de Bijbel. Zij en de kinderen zongen liedjes over Jezus. Toen de zon onder was gegaan, zei tante Marita dat de sabbat begonnen was en ze bad. Na die keer liet moeder Agustina op eigen houtje gaan.

Na een tijdje ontdekte Agustina dat tante Marita elke sabbat naar een kleine adventkerk ging, een paar straten verderop. Ze vroeg moeder of ze met tante Marita mee mocht naar de kerk en moeder vond het goed. Sabbat werd de beste dag van de week voor Agustina. Ze vond het heerlijk de sabbat te openen in tante Marita's huis na een Bijbelverhaal te hebben gelezen, te hebben gezongen en te hebben gebeden op vrijdagavond.

Op sabbatochtend sprong ze blij haar bed uit om met tante Marita naar de kerk te gaan. In de kerk had Agustina het ongelooflijk naar haar zin in de sabbatschool. Ze genoot er vooral van naar de zendingsverhalen vanuit de hele wereld te luisteren in de driemaandelijke *Children's Mission*. Al was ze nog maar klein, ze luisterde met gespitste oren naar de preek.

De preken waren haar favoriete onderdeel van de eredienst op sabbat. Al snel begon ze de Bijbel te bestuderen. Hoe meer ze de Bijbel las, hoe meer ze over Jezus leerde en over zijn liefde. Ze besloot haar hart aan Jezus te geven en zich te laten dopen.

Korte tijd later vertelde iemand haar over een adventistische school in Uruguay. Agustina wilde daar het liefst naartoe, maar moeder had liever dat ze naar een openbare school ging. Dat was gratis. Agustina gaf niet op. Maandenlang ging ze op haar knieën in gebed om naar de adventistische school te kunnen gaan.

In diezelfde tijd deed haar kerk mee aan een speciaal programma met andere kerken in de wereld om tien dagen te bidden. Agustina bad nog vuriger. Aan het einde van de tien dagen gaf moeder Agustina toestemming naar de adventistische school te gaan. Agustina was zo gelukkig! God had haar gebeden beantwoord! God had moeder zelfs geholpen om het schoolgeld te kunnen betalen.

Agustina's volharding loonde. Toen ze moeder bleef vragen om naar tante Marita's huis te mogen gaan, kon ze er elke vrijdagavond naartoe. Toen ze bleef bidden om naar de adventistische school te mogen gaan, was ze in staat daar te studeren. Agustina houdt van Jezus met heel haar hart. 'Het is zo geweldig te weten dat iemand zoals Jezus zo veel van mij houdt dat Hij zijn leven voor mij gaf!', zei ze.

De grote verhuizing

Uruguay, 6 augustus

Sayén en Natán

Sayén en Natán zijn broer en zus en werden geboren in Santiago, de hoofdstad van het land Chili in Zuid-Amerika. Sayén en Natán woonden in een enorm groot gebouw. Vanuit de ramen konden ze het met sneeuw bedekte Andesgebergte zien rondom de stad. Hun stad was enorm en vele straten in de stad waren gevuld met grote en kleinere gebouwen. Ook was er veel lawaai in de stad. Op straat reden vele toeterende auto's. De vader van de kinderen is een adventistische predikant. Bijna elke sabbat spreekt hij vanaf de kansel. Hij heeft ook weleens een preek gehouden op een bijeenkomst van de padvinderij.

Op een dag kreeg vader een zeer belangrijk telefoontje. Hij werd gevraagd naar een ander land te gaan als zendeling. Natuurlijk zou hij moeder dan niet alleen laten. Natuurlijk zouden hij en moeder Sayén en Natán niet achterlaten. Het hele gezin werd gevraagd naar Uruguay te verhuizen en daar als zendingen aan de slag te gaan. Iedereen was blij toen ze het aanbod hoorden. 'Hoe zou het zijn om in een andere stad te wonen?', vroeg Natán zich af. 'Hoe zou het zijn om in een ander land te wonen?', vroeg Sayén zich af.

Al snel moesten de kinderen veel van hun spullen wegdoen en verkopen, zelfs een deel van hun kleren, boeken en speelgoed. 'We hebben niet de ruimte om alles mee te nemen', zei vader. 'Laten we alleen meenemen wat we écht, écht nodig hebben', zei moeder. Het was niet makkelijk, maar vader, moeder, Sayén en Natán konden maar één koffer per persoon meenemen en ze konden enkel meenemen wat in hun koffers paste. Hun kleding, boeken en speelgoed was niet het enige wat Sayén en Natán achterlieten. Ze moesten ook hun opa en oma gedag zeggen.

Ze konden opa en oma niet meenemen in één van de koffers. Het zou heel lang duren voordat ze hen weer zouden zien, vertelde vader. Sayén en Natán vlogen in een vliegtuig naar hun nieuwe thuis in Uruguay. 'Hoe zal het zijn om in een andere stad te wonen?', vroeg Natán zich af. 'Hoe zal het zijn om in een ander land te wonen?', vroeg Sayén zich af. Al snel konden ze hun vraag beantwoorden. In tegenstelling tot Chili met zijn besneeuwde bergen, was Uruguay helemaal groen. Het gezin verhuisde naar een huis in de buurt van de grote rivier.

Als vader werkt, gaan Sayén en Natán met moeder mee om de rivier te ontdekken en de groene parken vlakbij de rivier. Moeder tekent de natuur graag na en Sayén en Natán helpen haar daar heel goed bij. 'Het is hier heel anders dan in Chili', vertelt Sayén. 'Het is heel warm en het regent veel', zegt Natán. De kinderen hebben geleerd dapper te zijn en niet bang te worden als een storm zich aandient, de bliksem flitst en de donder brult. Ze weten dat God en zijn engelen voor hen zorgen. In hun dorp is er een adventistische school: een kleine, blauwe school. Sayén en Natán vinden het heerlijk naar school te gaan. Ze hebben nieuwe vrienden gemaakt op school en ze spelen en leren met hen. Zending zijn is één groot avontuur!

Een echte zendeling

Peru, 13 augustus

Diego, 11

Diego is elf jaar en woont met zijn ouders in de stad Arequipa in Peru. Dit verhaal laat jullie weten hoe hij een echte zendeling werd.

Toen Diego negen jaar was, ging hij tijdens de vakantie naar een Bijbelschool waar hij te horen kreeg dat het belangrijk is gezond te leven. Na de Bijbelschool was hij erg verdrietig, omdat hij dacht dat alles voorbij was. Maar hij had het fout. De juf van de Bijbelschool nodigde de kinderen uit naar de scoutingclub van de kerk te komen. En dus ging Diego daar elke sabbat naartoe. Soms lukte het hem niet te gaan, omdat hij naar school moest op sabbat, maar zodra het kon, ging hij op sabbat naar de kerk.

Toen Diego te weten kwam dat Jezus aan het kruis voor hem gestorven was, begreep hij dat hij heel waardevol was voor God. Hij voelde dat God om zijn hart vroeg en hij besloot zich te laten dopen. Zijn ouders waren het eens met zijn beslissing en niet lang daarna werden ook zij gedoopt! Vanaf die tijd miste Diego geen enkele activiteit in de kerk. Vooral de kampeeruitjes van de scouting vond hij geweldig.

Op een dag wees een meester in de kerk Diego en de andere kinderen erop dat ze meer moesten doen voordat Jezus terug kwam. Ze kregen de opdracht hun vrienden te vertellen dat Jezus snel weer komt zodat ook zij er klaar voor zouden zijn. De meester stelde voor dat Diego en de andere kinderen elk voor vijf vrienden zouden bidden die Jezus nog niet kenden. 'Kies vijf vrienden en bid iedere dag voor hen, een week lang', zei de meester. 'Vraag hun daarna of ze mee willen gaan naar de kerk'.

Diego hoopte dat zijn vrienden niet gemeen tegen hem zouden doen als hij hen uitnodigde naar de kerk te komen. Stel dat ze hem zouden uitschelden of niet meer met hem wilden spelen? Tot hij zich realiseerde dat Jezus altijd bij hem zou zijn. Hij bad een week lang voor vijf vrienden. Daarna belde hij ze alle vijf op en vroeg hun mee te gaan naar de kerk. Drie vrienden stemden toe!

Na die tijd vond Diego het niet langer eng om over Jezus te vertellen. Hij nodigde een vriend, Jesaja, uit voor de Bijbelschool tijdens de vakantie en Jesaja vond het een erg leuk idee. Na de Bijbelschool vroeg hij Jesaja om samen de Bijbel te lezen. En weer stemde de jongen toe. Een keer per week lazen ze samen in de Bijbel bij Jesaja thuis.

Op een dag besloot Jesaja dat hij zijn hart aan Jezus wilde geven en gedoopt wilde worden. Diego was zo gelukkig! Hij beseftte dat hij, een klein kind, een ware zendeling kon zijn voor God.

Verhuizen met Jezus

Peru, 20 augustus

Cielo, 9

Vind jij het leuk om te verhuizen? Cielo is een klein meisje in Peru dat het niet erg vindt te verhuizen. Om de zoveel tijd moet vader verhuizen vanwege zijn werk en dan gaan Cielo, moeder en twee oudere zusjes met hem mee. Cielo heeft steeds veel vragen als ze van huis veranderen: hoe zal de nieuwe stad zijn? Hoe zal haar nieuwe school zijn? Wie zullen haar nieuwe vrienden worden? Ze vindt het fijn nieuwe mensen te leren kennen, omdat ze hun kan vragen de Bijbel met haar te lezen en Jezus te ontmoeten.

En dus was Cielo een en al opwinding toen vader aankondigde dat het gezin hun huis in Puno, op de kust van het Titicacameer zou verruilen voor San Antón, een stad waarvoor ze zo'n drie uur noordwaarts met de auto moesten rijden. Ze vroeg zich af, 'Hoe zal onze nieuwe stad zijn? Hoe zal het zijn op mijn nieuwe school? Wie zullen mijn vrienden worden?' Maar er gebeurde iets vreemds in de tijd dat het gezin verhuisde. Cielo's nieuwe school ging dicht. Ze kon geen nieuwe vrienden maken en de Bijbel met hen lezen. Ze moest thuis blijven vanwege Covid-19.

Cielo volgde de online schoollessen. Maar het internet was zo langzaam dat ze het videobeeld op Zoom niet kon gebruiken. Ze kon de andere kinderen in haar klas niet zien. Ze wilde zo graag nieuwe vrienden maken. Ze wenste dat ze hen uit kon nodigen de Bijbel met haar te lezen. Ze bad, 'Lieve God, help me een manier te vinden uw Woord te delen'.

Op een dag kreeg Cielo een geweldig idee. Ze kon Bijbelverhalen opnemen en ze met andere kinderen delen via sociale media. Met behulp van haar ouders begon ze een Facebookpagina en een YouTube kanaal. Op die manier vertelde ze verhalen uit de sabbatsschoollessen voor junioren.

Lange tijd ging voorbij. Cielo vond het heerlijk de Bijbelverhalen te delen, maar het was nog steeds haar grootste wens nieuwe vrienden te krijgen en de Bijbel met hen te lezen. En toen was daar eindelijk het moment dat Cielo en haar gezin hun huis weer uit mochten. Één van de eerste dingen die ze deden was een bezoek brengen aan een arme moeder met vier kinderen. Cielo was zo blij! Eindelijk kon ze nieuwe vrienden maken in haar nieuwe stad.

Vanaf die dag waren de moeder en haar kinderen haar nieuwe vrienden. Een paar dagen later vroeg ze of ze het leuk vonden de Bijbel met haar te lezen. En dat vonden ze! Nu leest Cielo elke vrijdag met de vier kinderen uit de Bijbel. Na vrienden te zijn geworden met de vier kinderen, kreeg Cielo nog twee andere vrienden en begon ze ook met hen de Bijbel te lezen. Één van hen, Sebastián, heeft al besloten dat hij zich wil laten dopen en hij heeft ook zijn moeder gevraagd zich te laten dopen. Daarom bestudeert zijn moeder nu de Bijbel met Cielo's moeder.

Cielo's lievelingstekst uit de Bijbel is, 'Ik ben tegen alles bestand door Hem Die mij kracht geeft'. 'Het is echt zo!', vertelt ze. 'God geeft ons de kracht om door te gaan'. Cielo vindt het niet erg om te verhuizen – en ze vindt het geweldig met God te verhuizen.

Een strijkplank als preekstoel

Brazilië, 27 augustus

Julia, 12

Zolang ze zich kan herinneren, heeft Julia het altijd heerlijk gevonden uit de Bijbel te lezen. Steeds weer leest ze over Jezus, de Schepper van het heelal, die een kleine, hulpeloze baby werd in een stal in Bethlehem. Ze leest dat Jezus mensen genas en hun leerde over Gods liefde. Ze leest dat Jezus zo veel van mensen hield dat Hij stierf aan het kruis. Ze leest dat Jezus na drie dagen uit de dood opstond en terugging naar de hemel om gekroond te worden als Koning van het universum. Ze leest dat Jezus snel terugkomt om zijn mensen op te halen zodat ze voor eeuwig met Hem kunnen leven.

Julia's liefde voor de Bijbel viel de kerkleiders op in Santos, Brazilië, haar thuisdorp. Één van hen, meneer Gilberto, was van mening dat het kleine meisje alles in zich had om een geweldige predikant te worden. 'Julia', stelde hij voor, 'laten we de Bijbel samen bestuderen zodat je leert hoe je moet prediken'. Julia vond het eerst een eng idee om te prediken met allemaal mensen tegenover haar. Toch stemde ze toe de Bijbel met meneer Gilberto te bestuderen. Na verloop van tijd bereidde Julia zich voor op haar eerste preek. Haar allereerste luisteraar was haar lieve grootmoeder, die één en al oor was voor haar.

Daarna sprak Julia in de kerk. Ze vond het best spannend om voor al die mensen te staan. Terwijl ze sprak, durfde ze maar twee mensen aan te kijken: oma en meneer Gilberto. Gaandeweg begon Julia er echter aan te wennen om te spreken met allemaal mensen die naar haar luisterden en werd het makkelijker te prediken. Toen Covid-19 zijn intrede deed, sloten alle kerken in Brazilië hun deuren. Julia kon geen preken meer houden. Toch liet ze de moed niet zakken. Ze bleef de Bijbel lezen. Ze wist zeker dat ze op de een of andere manier over Jezus zou kunnen spreken.

Die kans kwam in de week van Pasen. In Brazilië wordt Pasen groots gevierd, maar veel mensen weten eigenlijk niet waarom Pasen bestaat. Ze weten niet dat Pasen bestaat om Jezus' opstanding te vieren. De predikant van Julia's kerk vroeg haar of ze in haar preek vanuit de Bijbel wilde uitleggen waarom we Pasen vieren. Ze zou elke dag spreken tijdens de speciale online gebedsweek tijdens Pasen. Julia had nog nooit vanuit huis gepredikt. Ze vond het een fijn idee een preekstoel voor zich te hebben. Terwijl ze rondkeek in haar huis, viel haar blik op de strijkplank van oma.

Met oma's goedkeuring nam Julia de kleding van de strijkplank en bracht ze naar de woonkamer. Daarna legde ze een grote, rode handdoek over de strijkplank. Voorop de strijkplank plakte ze een speciale Paasposter van haar kerk. Op die manier sprak Julia een week lang elke avond vanachter haar strijkplank over de reden voor de paasviering. Haar boodschap raakte de harten van vele mensen.

Hopen op een moeder

Brazilië, 3 september

Raí, 17

Raí is een jongen die naar een moeder verlangde. Raí's moeder was helaas gestorven in Brodowski, Brazilië, toen hij nog maar zeven jaar was. Raí bleef achter met zijn vader. Raí was gek op zijn vader. Maar soms was het moeilijk voor de kleine jongen bij een grote, sterke man te wonen zonder een zachte, zorgzame moeder om hem heen. Raí leerde al snel voor zichzelf te zorgen. Zijn vader was oud en altijd bezig. Hij had dus weinig tijd om hem dingen te leren. Raí miste de liefde en zorg van zijn moeder.

Tot Raí een nieuwe moeder kreeg. Vader had een nieuwe vrouw leren kennen en stapte met haar in het huwelijksbootje. Maar, een jaar later, stierf Raí's nieuwe moeder eveneens. Raí was ontzettend verdrietig. Het leek wel of hij het altijd zonder moeder zou moeten stellen. Toen ging Raí bij de padvinderij. Iemand vertelde hem over de scoutingclub in de Adventkerk en hij besloot zich aan te melden. Raí vond het leuk om met de andere kinderen mee te doen aan wat de scouting organiseerde. Hij genoot ervan naar verhalen te luisteren over Jezus. Hij kreeg nieuwe vrienden op wie hij kon bouwen en hij gaf zijn hart aan Jezus. Toch deed Raí's hart nog steeds pijn. Hij verlangde naar een moeder.

In de tijd dat Raí lid was van de padvinderij, kreeg hij een speciale band met de directeur van de padvinderij, een grote, sterke man genaamd 'meneer Alexandre'. Raí was vooral gesteld op de vrouw van meneer Alexandre, mevrouw Claudiane. Hij besloot dat zij zijn nieuwe moeder zou worden. Mevrouw Claudiane voelde een moederlijke liefde voor Raí en ze zag hem als haar eigen zoon. Meneer Alexandre en mevrouw Claudiane hadden zelf twee jonge kinderen, João Pedro en Ana Clara, die Raí maar al te graag als hun nieuwe broer zagen.

Stapje voor stapje nam het nieuwe gezin Raí liefdevol op in hun familielevens. Hij werd hun oudste zoon en kreeg zijn eigen kamer, kast en kleren. Hij kreeg zelfs een beugel om zijn scheve tanden te verhelpen, wat een droom van hem was.

Raí woont nu nog steeds bij zijn vader en houdt veel van hem. Zijn nieuwe familie leerde hem hoe belangrijk het is gehoorzaam te zijn aan het vijfde gebod, waarin staat: 'Toon eerbied voor uw vader en uw moeder. Dan wordt u gezegend met een lang leven in het land dat de HEER, uw God, u geven zal'. Daarom woont Raí de ene keer bij zijn vader en de andere keer bij zijn nieuwe familie.

Vader, die nu al best oud is, is blij dat Raí een nieuw gezin heeft gevonden. Hij weet dat God het nieuwe gezin aan Raí heeft gegeven om Raí de zorg te bieden die hij hem zelf niet bood. Vandaag de dag houdt Raí met heel zijn hart van God. Door de padvinderij heeft God zijn wens verhoord. Hij is een jongen met een nieuwe moeder – en nog veel meer! Hij heeft een nieuw gezin.

Zending voor veertien meisjes

Brazilië, 10 september

Eduarda, 15

De elfjarige Eduarda ging van Jezus houden door te luisteren naar de Bijbelverhalen in haar Braziliaanse brugklas. Ze wilde Jezus ook dienen, maar hoe kon ze dat doen? Toen begon haar moeder een kleine Bijbelstudiegroep bij hen thuis. Een keer per week kwamen een paar niet-adventistische moeders naar hun huis om de Bijbel te lezen en samen te bidden. Soms namen de moeders ook hun dochters mee, die tussen de zes en acht jaar waren. Enthousiast bedacht Eduarda dat ze zelf een groep kon beginnen, alleen voor de meisjes.

‘Mama’, zei ze. ‘Mag ik een klein groepje vormen met de meisjes die met hun moeders meekomen?’ Moeder vond het een geweldig idee. Eduarda bereidde een Bijbelverhaal voor om met de andere meisjes te delen. Ze koos een paar liedjes uit die ze samen konden zingen. En ze verzong een leuke Bijbelquiz om met elkaar te spelen.

Er waren drie meisjes bij Eduarda’s eerste bijeenkomst. Meer volgden. Al snel telde de groep veertien meisjes die iedere week meededen. Ze kwamen uit allerlei delen van de stad en elk van hun ouders was lid van weer een andere denominatie. Ze vonden het heerlijk te bidden, te zingen, te luisteren naar de Bijbelverhalen en Bijbelquizjes te doen. Na een tijdje bedacht Eduarda dat het fijn zou zijn als de meisjes vaker bij elkaar konden komen dan één keer per week. Ze nodigde hen uit naar een verzorgingstehuis te komen om de oude mensen daar een bezoekje te brengen en met hen te bidden. Daarna gingen ze naar een ziekenhuis om zieke mensen te bezoeken en met hen te bidden.

Door de komst van Covid-19 konden de meisjes elkaar niet langer persoonlijk ontmoeten. En dus zagen ze elkaar lange tijd alleen online. Al ging alles nu digitaal, de meisjes baden nog steeds, zongen nog steeds, luisterden nog steeds naar Bijbelverhalen en deden nog steeds Bijbelquizjes. Inmiddels kunnen de meisjes weer bij elkaar komen en mogen ze zelfs naar de kerk. Eduarda heeft zelf gezien hoe de harten van de meisjes veranderden. Een paar van de meisjes zijn op sabbat met haar naar de kerk gegaan en één van hen is zelfs een YouTubekanaal begonnen om anderen te vertellen over Jezus.

Een paar andere meisjes willen Eduarda’s voorbeeld volgen en een klein groepje beginnen. Ze willen hun liefde voor Jezus delen, net als Eduarda dat deed bij hen. Het is Eduarda’s droom dat alle meisjes hun hart aan Jezus zullen geven. Ze hoopt dat ze hun ouders erover vertellen en dat iedereen die zij kennen over Jezus leert en zijn liefde.

Project 'Windmolens'

Brazilië, 17 september

Samuel, 8

Heb je weleens een windmolentje gezien? Heb je er weleens één gemaakt of een windmolentje in je handen gehouden? Op een morgen had de kleine Samuel niet slechts één windmolen in zijn handen, maar twee! Hoe kreeg hij dat nou voor elkaar?

's Ochtends ging Samuel met zijn moeder naar een speciale eredienst in São Paulo, Brazilië. Tijdens de eredienst vertelde een man een mooi verhaal over windmolens en God. Aan het einde van het verhaal gaf de man Samuel een rode, groene, gele, zwarte en witte windmolen. Daarna overhandigde hij hem een tweede windmolen. 'Geef deze tweede windmolen aan een lieve vriend van je', zei hij. 'Vertel dat vriendje over windmolens en God'.

Samuel wist precies aan wie hij de rode, groene, gele, zwarte en witte windmolen wilde geven. Er was een jongen met de naam Peter op zijn openbare school. Hij kon de windmolen aan hem geven. Hij wilde hem graag vertellen over windmolens en God. Samuel had het erover met zijn moeder. 'Mag ik het windmolentje aan Peter geven?', vroeg hij. Moeder vond het een goed idee. Zo was Samuel een echte zendeling, door de windmolen te delen en Peter te vertellen over God.

Toch sprak moeder eerst even met Peters moeder. Ze wilde zeker weten dat Peters moeder geen bezwaar had tegen het cadeau. Peters moeder vond het helemaal niet erg. Toen schoot moeder nog een idee te binnen. 'Samuel', stelde ze voor, 'laten we een mooi cadeau voor Peter maken. We kunnen de windmolen in een doos stoppen met een leuke dvd erbij over gezonde jonge jongens. Daarna pakken we de doos in'. Dat leek Samuel wel wat. Moeder legde de windmolen en de dvd in een doos en wikkelde er mooi inpakpapier omheen.

De volgende dag op school gaf Samuel zijn cadeau met een brede glimlach aan Peter. Hij vertelde Peter over het windmolentje en God. Peter genoot. Hij vond de rode, groene, gele, zwarte en witte windmolen erg mooi. Enige tijd later organiseerde Samuels kerk een speciaal kinderprogramma waar alle kinderen die kwamen windmolens mochten maken. Samuel nodigde Peter uit om windmolens te maken in de kerk. Peter en Samuel genoten van de leuke dag. 's Ochtends maakten zij en de andere kinderen windmolens. 's Middags zongen ze liedjes over Jezus voor oude mensen in een verzorgingstehuis.

Vanaf die dag waren Samuel en Peter beste vrienden. Peter ging elke sabbat met Samuel mee naar de kerk. Net als Samuel werd Peter ook lid van de scoutingclub. Peter had een oudere zus, Sara, en ook zij ging graag naar scouting. Korte tijd later begon Peters moeder eveneens de kerk te bezoeken om een kijkje te nemen bij de scouting en padvinderij. Al snel gaf Peters oudere zus, Sara, haar hart aan Jezus en liet ze zich dopen. Na die tijd kwamen Peters moeder en vader tot hetzelfde besluit.

Op sabbat komt Peter nu met zijn hele gezin naar de kerk. Zijn moeder is onderwijzeres in de kindersabbatschool en leidt de scoutingclub. Zijn vader is ouderling in de kerk. Zijn zus geeft les bij de junioren. Peter zelf doet het, net als Samuel, erg goed in de brugklas. Peter en Samuel zijn beste vrienden. Samuel is een echte zendeling. God gebruikte hem om Peters huis en gezin te redden.

Vrienden tot Jezus brengen

Dertiende sabbat, 24 september

Wellington

De tienjarige Wellington vliegerde graag in Brazilië. Eerst zocht hij zijn vlieger op en wandelde zijn huis uit in de stad Mauá. Iedereen weet dat je niet binnenshuis kan vliegeren. Dat zou een beetje raar zijn. Dan ging Wellington op zoek naar een open plek zonder al te veel huizen, bomen of elektriciteitsdraden in de buurt. Hij wilde voorkomen dat de vlieger zou blijven haken. Een groot park vol gras was de ideale plek om te vliegeren, maar het kwam ook weleens voor dat hij vliegerde in zijn straat.

Zijn grootste uitdaging was de vlieger in de lucht te krijgen. Wellington was er behoorlijk handig in. Hij ging met zijn rug naar de wind staan, hield de vlieger omhoog en liet de lijn vieren. Als de wind sterk genoeg was, ging de vlieger direct de lucht in. Wellington liet de vlieger dan eerst de vrije loop, dan trok hij de vlieger weer in, liet hem even los en trok hem dan weer naar zich toe. Op die manier vloog de vlieger steeds hoger en hoger. Daarna hoefde hij enkel rustig te kijken naar de vrolijk dansende vlieger in de lucht.

Op een dag, het was zomervakantie, vliegerde Wellington op de straat in de buurt van zijn huis. Terwijl hij naar de vlieger keek die ver boven hem bewoog, kwamen een man en vrouw naar hem toe. Ze stelden zich voor als de organisatoren van een scoutingclub in een nabijgelegen adventkerk. 'Zou je padvinder willen worden?', vroeg de man. 'We doen allerlei leuke dingen en leren over Jezus vanuit de Bijbel', zei de vrouw. De padvinderij klonk Wellington vreemd in de oren. Zijn familie was christelijk, maar ze waren geen adventisten. Hij was er wel benieuwd naar meer te weten te komen over de padvinderij.

Met toestemming van zijn ouders schreef hij zich aan het begin van het schooljaar in voor de padvinderij. Wellington vond het heerlijk over Jezus te leren en leuke dingen te doen met de club. Het was zelfs nog leuker dan vliegeren. Hij genoot er bovenal van Jezus te leren kennen en hij kon er niet genoeg van krijgen. Daarom begon hij de Bijbel te bestuderen met iemand uit de kerk. Drie jaar lang bestudeerde hij de Bijbel. Toen hij dertien was, besloot hij zijn hart aan Jezus te geven en zich te laten dopen. Zijn hele familie kwam naar de kerk om getuige te zijn van zijn doop. Vanaf die tijd wist Wellington zeker dat hij geen betere keuze in zijn leven had kunnen maken.

Wellington was dol op de kerkleden en dat was geheel wederzijds. Elke sabbat aanbad hij God met hen in de kerk. Na een tijdje ontdekte hij echter dat een paar padvinders niet langer naar de kerk kwamen op sabbat. Steeds meer vielen er af. Al snel leek het alsof alle jonge mensen uit de kerk verdwenen waren. Hetzelfde gold voor de oudere mensen. Wellington maakte zich grote zorgen. Hij vroeg zich af wat er zou gebeuren als de kerk haar deuren moest sluiten. Wat kon hij beginnen? Hij bad.

'Alstublieft God, verricht een wonder', zei hij. Terwijl hij bad, besepte hij dat hij zelf ook zijn handen uit de mouwen kon steken. Misschien kon hij iets doen. Hij dacht aan de man en vrouw die hem uitgenodigd hadden over de Bijbel te leren op de padvinderij toen hij nog maar tien was. Hij besloot dat hij de kerk naar de jongens en de meisjes zou brengen als zij op sabbat niet langer naar de kerk wilden komen. De volgende sabbatochtend klopten Wellington en een vriend op de deur van één van de jongeren die al lang niet in de kerk was geweest. 'Goedemorgen!', begon Wellington. 'Vandaag zou ik graag de sabbatsschool bij jou thuis doen'. De volgende sabbat gingen hij en zijn vriend naar een ander adres.

Drie maanden later kwamen weer vijf jongens en meisjes naar de kerk op sabbat om God te aanbidden. Zes maanden later telde de groep voor de sabbatsschool maar liefst 22 jongens en meisjes. Wellington was zo gelukkig! God had de kerk gered en, nog belangrijker, God had tegelijkertijd ook vele jongens en meisjes gered. Wellington voelde zich als een vlieger, hoog in de lucht. 'Ik prijs God, die mijn hand vasthield', zei Wellington. 'Ik heb geen leven zonder Hem'.

Met jullie zendingsgeld deze dertiende sabbat bouwen we een nieuwe kerk in Wellingtons stad Mauá, zodat meer jongens en meisjes over Jezus kunnen leren. De dertiende sabbatgaven zullen ook gebruikt worden om zeven andere kerken te bouwen in de Zuid-Amerikaanse Divisie: drie in Brazilië en vier in Bolivia. Dank jullie wel.